

UDENRIGSMINISTERIET
Nordgruppen

EUK j.nr. 400.A.5-0-0
Den 12. januar 2005

R E F E R A T

Ekstraordinært rådsmøde
(almindelige anliggender og eksterne
forbindelser) den 7. januar 2005.

Rådet vedtog konklusioner, 5187/05 vedrørende jordskælv og tsunami i Det Indiske Ocean.

1. Status for EUs indsats i de berørte lande

Rådet indledte med at udtrykke sin dybeste medfølelse med de berørte af hændelserne ved katastrofen. Rådet udtrykte desuden sin taknemmelighed over den hjælp, der var ydet fra lande og befolkninger i de berørte områder til EU borgere.

Rådet lagde vægt på FN som den primære koordinator i relation til nødhjælpsindsatser. Rådet anerkendte det meget tætte samarbejde, der fra starten af katastrofen havde været mellem EU's medlemsstater, Kommissionen og FN-systemet. Rådet understregede nødvendigheden af en hurtig afklaring af korte og langsigtede udviklingsindsatser. EU og medlemsstaterne annoncerede nødhjælps- og genopbygningsbidrag ved donorkonference i Genève d. 11. januar 2005 på over 1,5 mia. Euro.

2. Status og erfaringer for de enkelte EU-lande

Rådet lagde vægt på, at de store finansielle tilsagn fra EU og medlemsstaterne kommer til udbetaling. Der var nu behov for, at EU og medlemsstaterne grundigt analyserede behovene for hjælp i tæt samarbejde med FN. En opfølgende konference i 2005, der vil fokusere på lokalsamfunds muligheder for at håndtere fremtidige naturkatastrofer i forhold til rent drikkevand og sanitet blev nævnt.

Rådet besluttede en hurtig iværksættelse af en erfaringsopsamling bl.a. med henblik på at styrke effektiviteten af medlemslandenes samarbejde på borgerserviceområdet. Ligeledes vil man inden for civilbeskyttelse og humanitær bistand drøfte måder at øge EU's evne til at yde mere effektiv katastrofebistand bl.a. ved anvendelse af moduler fra de enkelte medlemslande..

3. Briefinger fra FN-organisationer

Chefen for UNICEF, Carol Bellamy, havde besøgt Sri Lanka og Indonesien. Den internationale nødhjælp var i øjeblikket passende, men det var vigtigt at holde niveauet oppe, for behovene ville fortsat vokse. Regeringerne i Sydøstasien var i stand til at løfte opgaven med at koordinere genopbygningssamarbejdet. Verdensbanken spillede en hovedrolle i arbejdet med at vurdere behovene for genopbygning. På Sri Lanka havde hun også haft møder med det tamilske mindretal (LTTE), som ikke havde givet udtryk for, at de blev diskrimineret af regeringen på

nødhjælpsområdet. De store logistiske og sikkerhedsmæssige problemer i Aceh-provinsen herunder, at over halvdelen af de offentlig ansatte var omkommet, bidrog til vanskeligheden med koordination af indsatserne.

Chefen for Verdenssundhedsorganisationens (WHO) krisecenter, Dr. Naborro, beroligede med, at der p.t. ikke var tegn på udbrud af større epidemier. Sundhedssituationen var selvfølgelig langt fra det normale, og der forestod et stort genopbygningsarbejde af hospitaler og sundhedsklinikker. Hovedproblemet var fortsat rent drikkevand. WHO havde mobiliseret mere end 200 medarbejdere i forbindelse med katastrofen. Man havde etableret et fint samarbejde med donorerne og USAs militær. Dr. Naborro takkede eksplicit for det danske mobilhospital i Indonesien. WHO havde nu etableret sygdomsmonitoreringshold i de berørte regioner. Man ville snart kunne fremlægge egentlige behovsvurderinger. Der var p.t. ikke behov for flere mobile hospitaler, medicin, medicinsk udstyr eller specialister.